

Revista Asociației corp. did. medico-pedagogic

==== din România ====

Redactor - Rédacteur - Schriftleiter : Francisc Marcinovschi

BCU Cluj / Central University Library Cluj

La Rédaction de la Revue : Cernăuți, str. A. Gagea No. 4

Revue de l'Association du Corps didac-
tique medico-pedagogique en Roumanie

Revue des Vereines des heilpädagogischen
Lehrkörpers von Rumänien.

Redacția și Administrația : Cernăuți, str. A. Gagea No. 4

Anul III. Nr. 3—4

Martie—Aprilie 1933

Tiparul Institutului de orbi și surdo-muși „Regina Maria“, Cernăuți

SUMARUL: 1. Metoda Malisch, trad. de Ec. R. Barbu. — 2. Un frumos exemplu de energie feminină, trad. de N. Vlad. — 3. Câteva principii metodice a demutizării surdo-muților, de Gh. Atanasiu. — 4. Graiul omenesc de C. M. J. — 5. Despre viața Mariei Lenéru de Dim. Rusceac. — 6. Situația orbului în țările necivilizate sau semicivilizate — Orbul paria — de Pierre Villey. — 7. Imbecilitatea de Dr. P. — 8. Delinquentul minor de C. Simionescu. — 9. Supravegherea elevilor în timpul liber la școlile de îndreptare de I. Gheorghiu. — 10. Fișe individuale a diferiților copii de D. Scorpan. — 11. Inangurarea institutului de surdo-muți din Iași de C. M. J. — 12. Cărți și Reviste. — 13. Informațiuni.

SOMMAIRE: 1. La méthode Malisch trad. par Ecaterine R. Barbu. — 2. Un joli exemple d'énergie féminine trad. par N. Vlad. — 3. Quelques principes methodiques de demutisme aux sourds-muets par Gh. Atanasiu — 4. Le langage humain par C. M. J. — 5. De la vie de Marie Lenéru par Dim. Rusceac. 6. La situation sociale de l'aveugle dans les pays incivilisés au demicivilisés par Pierre Villey. — 7. L'imbecilité par Dr. P. — 8. Le delinquant mineur par C. Simionescu. — 9. La surveillance des élèves pendant le temps libre dans les écoles de correction par I. Gheorghiu. — 10. Le fiches individuels des differents enfants par D. D. Scorpan. — 11. L'Institut des sourds-muets de Iași: C. M. J. — 12. Des livres et journaux. — 13. Informations.

INHALT: 1. Die Methode Malisch: Uebersetzt von Katharina R. Barbu. 2. Ein schönes Beispiel von weiblicher Tatkraft: Uebersetzt von N. Vlad. 3. Einige methodische Grundsätze der Entstummung Taubstummer: Gh. Atanasiu. — 4. Die menschliche Sprache: C. M. J. — 5. Ueber das Leben der Marie Lenéru: Dim. Rusceac. — 6. Die soziale Stellung des Blinden in un- u. halbzivilierten Ländern - der Blinde als Paria - von Pierre Villey. — 7. Die Schwachsinnigkeit von Dr. P. — 8. Der minderjährige Verbrecher: C. Simionescu. — 9. Die Beaufsichtigung der freien Zeit in den Besserungs-(Korrektions-) Anstalten: I. Gheorghiu. — 10. Individuelle Beschreibungen verschiedener Kinder: D. D. Scorpan. — 11. Die Einweihung des Taubstummeninstitutes in Iași: C. M. J. — 12. Bücher und Zeitschriften. — Mitteilungen.

Metoda Malisch

Traducere de Ecaterina R. Barbu.

(Continuare din n-rele 1—2, 1933).

De exercițiile pregătitoare de vorbire leagă Malisch și exercițiile de cetire după buze: sus, jos, vino, ... asemenea și numele unor școlari de ex.: Ana, Paul ș. a. m. d.

Numai după o pregătire de 4—6 săptămâni începe el învățământul vorbirii propriu zisă și învață pe copil mai ales 8) mici propozițiuni întregi prin imitație reflexă, la început în formă aforistică începând să le repete și unii școlari, mai întâiu, de exemplu cei cu resturi de auz.

Toate acestea, dacă exercițiile pregătitoare au dus într'adevăr la ținta dorită, este prea posibil, chiar la copiii fără cele mai mici resturi de auz, să se predea în felul acesta dacă se urmărește atent dela care anume vorbe și propozițiuni pornește Malisch și în ce mod își lărgeste cu încetul sfera materialului vorbirii. Tot așa și acum el nu începe arbitrar cu fel de fel de cuvinte care i-ar veni lui în gând. Oh nu, le pășește aproape tot așa de prevăzător și pe îndelete înainte ca și învățătorul care pornește în opera sa după metoda sintetică. El întrebuintează la început numai cuvinte constând din câteva sunete ușoare și nu merge mai departe înainte ca sunetele găsite într'o vorbă sau într'o mică legătură de propozițiune, nu au fost bine și sigur executate. Tocmai după aceea ia el un nou cuvânt, eventual o nouă propozițiune în care să se întâlnească cel mult două sunete noi în cea mai ușoară legătură. Și așa sosește el pe încetul la cele mai grele sunete, la cele mai complicate legături de sunete, la formulare de mici propozițiuni pentru care se cere o mai mare îndemânare în vorbire. Spre o mai bună înțelegere dau aici câteva exemple sprijinite pe planul său de material pentru primul învățământ al vorbirii

prin cuvinte complete, publicat în „Foi pentru învățământul surdo-mușilor“.

După, or chiar în timpul exercițiilor pregătitoare, Malisch învăță pe elevii săi să zică :

Papa pah — Papa paff — Papa papp.

Mama pah — Mama papp — Mama paff ?

Paul pah, Paul papp — Paul faul (leneș) — Paul paff ?

Otto da (acolo) — Otto papp — Ah ! ah ! Otto faul — Du, du ? (tu).

Toate acestea sunt propozițiuni aforistice, toată este vorbirea pe care școlarii învață s'o priceapă cu încetul și chiar în relațiile reciproce fac uz de ea. Papa pah, însemnează cam așa ceva că tata este plecat. Ideea „tata“ va fi dezvoltată prin arătarea fotografiei tatălui unui școlar și noțiunea că „a plecat“ prin semnul natural al plecării.

Pentru formularea unor astfel de propozițiuni nu se ivește nici o greutate deosebită, căci încă dela exercițiile de lălăială școlarii au învățat să pronunțe papapa. Aici vine pe deasupra, că elevii pronunță cuvântul cu adevărată întrerupere și cu expresia necesară. Învațătorul întrerupe propozițiunea după cuvântul papa și apoi urmează pah, întins dacă este posibil, spus cu o voce mai tare. Fiecare va conveni — cred eu — că e o mică deosebire în comparație cu metoda sintetică în ce privește dezvoltarea primelor sunete. Acolo noi începem cu „p“ și cu „a“ și unim aceste două sunete după exerciții strașnice ca să scoatem pa și ap. Malisch începe tot cu aceste sunete însă astfel unite unul cu altul ca să dea o propozițiune aforistică.

Impotriva unor astfel de propozițiuni, spune Malisch, nu se poate obiecta căci, el spune : „Asemenea aforisme se întâmpină adesea și la învățarea vorbirii naturale, și în vorbirea copiilor atâta vreme cât lipsește micilor vorbitori desăvârșirea completă a vorbirii“ El spun : pah — pappen (a mânca) paffen (a fumă) Otto da (acolo) Ah, ah“. El încheie : „Eu presimt astfel, prin aceasta, traducerea naturală a vorbirii și ajung, primele, la trebuința de a vorbi a copiilor“. În pornirea de la vorbirea întregă, el vede, cum s'a mai spus încă, și alte avantagii mai mari. Nu numai că prin aceasta urmăresc mai mult o dezvoltarea a vorbirii pe cale naturală, zice el, ci dau școlarii mei totdeauna și foarte de timpuriu o vorbire

vie: o vorbire prin care vor fi puși în stare să dea expresie experiențelor copilărești și simțimintelor lor. Vorbirea lor va fi mult mai naturală, mai curentă, mai înțeleasă decât se poate ajunge prin metoda sinfetică¹⁰). Cine cetește cu atenție lecțiunile urmatate de Malisch (programul său pentru primul an de școală) — sunt 32 cu totul — va vede că sunetele la el (cum s'a mai spus încă sunt în legătură unele cu altele în vorbire întreagă) sunt dezvoltate în ordinea: p, a, f, m, n, l, t și așa mai departe și chiar în aceasta este un mers logic, o tranziție regulată dela cele simple către cele mai complicate, o lucrare treptată și neconținută, după greutatea tehnică.

Este imposibil să expunem totul într'o conferință. Vi se va oferi numai și D-v., cred eu, convingerea că Malisch era un om cât se poate de serios, care nu merita reproșul pe care a trebuit să-l audă dela câte cineva că el se silește să intre în publicitate cu astfel de noutăți, numai ca să-și facă un nume. Ceia ce el a adus, ceia ce a pus în aplicare era fructul unor temeinice chibzuiri, sprijinită pe temelii adânci și pe o experiență de mulți ani. El probă metoda sa douăzeci de ani de-a rândul, înainte de a o da publicității.

(Va urma).

Un frumos exemplu de energie feminină

Traducere din revista „Notre Journal“.

O tânără fată surdo-mută își susține teza la Sorbona. Iată un exemplu de o rară energie. Pentru prima oară, decând se susțin teze la Sorbona, o tânără fată, d-șoara Suzana Lavaud din Paris, surdo-mută din naștere, a trecut această probă grea.

Surdo-muții, se știe, nu sunt muți decât în urma faptului că sunt surzi. Astăzi, surdo-muții educați, nu sunt mai mult muți. Cum ei însă nu se pot auzi, sunt expuși a vorbi în așa fel, încât să nu fie înțeleși de aceia cari îi ascultă.

Inchipuți-vă acum puterea de voință și controlul ce trebuie să-l execute asupra sa însăși un surdo-mut, pentru a putea întreține o conversație, pentru a face o conferință, sau mai mult, pentru a susține o controversă cu examinarii.

D-șoara Suzana Lavaud, care a fost reeducată, este eroina acestui eveniment. Înaintea examenelor săi, a susținut un important studiu asupra Mariei Leneru, fostă și ea, dacă nu mută, cel puțin surdă și merita mai mult decât biografia sa, compătimirea și admirația.

D-șoara Suzana Lavaud, înaintea unui auditoriu numeros și în fața celor trei examinatori ai săi, vorbea așa de bine, învingându-și defectul, încât a primit mențiunea „foarte bine“.

D-l Lemoine, în ziarul „Ecoul Parisului“, ne povestește despre o vizită pe care a făcut-o el D-nei Lavaud, directoarea Liceului Victor Duruy și mama d-șoarei Lavaud.

„Nu vorbiți tare, căci este inutil“, ne spune că i-a zis d-na Lavaud. Și continuă el: „dacă eu nu aș fi știut infirmitatea tinerii studente, nu m'aș fi oprit decât la următorul răspuns, dat uneia din întrebările mele: „nu, eu nu am urmat cursurile dela Sorbona. A urma cursurile, îmi este greu; eu nu le înțeleg. Acest lucru n'ar fi decât pe jumătate rău: dar profesorii nu au o dicțiune fixă; ei întorc mereu capul. Acest lucru mă jenează. Așa dar, pentru a studia, mai mult decât a citi de pe buze, prefer a citi cărțile.“ Iată o frază pe care nu ar fi dezaprobat-o autorul dramatic, Maria Leneru, dacă ea ar fi putut s'o înțeleagă, sau s'o citească. Dar Maria Leneru nu ar fi putut înțelege pe tânăra sa biografă.

D-șoara Suzana Lavaud nu are teorii asupra obligației ce-o are ființa umană de a fi utilă. Ea nu a voit să probeze nimic, când a învins obstacolele ce le-a întâlnit în viața ei de studentă. „Ea nu este, spune singură, decât o tânără fată ca și celelalte.“ Aceasta înșamnă că ea vrea să dovedească, că este într'adevăr ca celelalte și că a triumfat. Și ea vorbește foarte

modest despre acest triumf. Lucrul acesta ne face să vedem aici un miracol : un luptător surd, într'o luptă oratorică.

D-șoara Lavaud, este fiica cea mai mare a unei familii de universitari. Tatăl ei este, în prezent, profesor de litere la liceul Buffon ; mama, este directoarea liceului Victor Duruy.

Intr'un asemenea mediu se putea oare ca ea să nu se devoteze studiului ?

„Am început — mărturisește ea — a citi, a scri și a vorbi în același timp.“ Cazul meu, continuă ea a spune, nu este unic. Metodele ce am urmat eu, sânt aplicate în toate institutele de surdo-muți. Grație însă solitudinii neîntrerupte a părinților mei, eu am știut foarte repede să identific cuvintele ce eșeau din mișcarea buzelor și printr'o aplicație și o gimnastică necurmată, să le și reproduc. Acesta este un exercițiu perpetuu al minții. În fine, dacă eu recunoșteam prefect vocalele, dintre numeroasele consoane, pentru observatorul care nu înțelege, se confunda și singur contextul adesea îmi permite de a reconstitui sensul complet al unei fraze.

Apoi, am urmat ca și tovarășele mele, cursurile diferitelor licee.

„Eroina mea, adaogă d-șoara Lavaud, este Maria Lenéru, rămasă surdă la 14 ani. Unele din piesele de teatru scrise de ea, ca : Dezrobita, Temutul, Pacea, etc. au fost jucate pe scena teatrului Odéon, iar piesa Triumfătoarea, este înscrisă în repertoriul teatrului Comedia Franceză. Jurnalul lăsat de ea când a murit, în 1918, trăda stări sufletești a căror analiză m'a sedus. Iată întreaga istorie a cărții mele“.

Câtă muncă prezintă asemenea măiestrie !

Tradus de N. Vlad.

Câteva principii metodice a demutizării surdo-mușilor

de Gheorghe Atanasiu.

Învățământul surdo-mușilor, în primul ciclu de 4 ani (demutizarea) are următoarele principii metodice, natural rediate dintre cele mai principale și anume :

1. BAZA FONETICĂ. Învățarea vorbirii nu se poate face fără o bază fonetică, pe a căruia trănicie să se clădească mecanismul fonetic al vorbirii. Orice sunet în mecanismul său fonetic și'n constituirea unei baze de dezvoltare și de statornicie, are o eră de preparare fonetică, cari se completează și se ajută cu celelalte exerciții preparatoare a sunetelor, formând baza fonetică a vorbirii articulate așa numita perioadă preparatoare.

Exercițiile preparatoare (baza fonetică) a mecanismului fonetic cuprinde: Educația voinței și întărirea moralului. Educația simțurilor : văzul, pipăitul și rămășițele de auz. Educația aparatului fonator, plămâinii, maxilarele, glota, buzele, vălul palatin, limba și coardele vocale. Mișcări fonetice și corespunzătoare fiecărei consoane și vocale.

Toate acestea au tehnica de predare și cere răbdare și presistență din partea pedagogului.

II. MECANISMUL FONETIC. Odată baza fonetică alcătuită trecem pe rând la predarea mecanismului fonetic al fiecărui sunet, natural încadrat în diferite cuvinte ca să fie o veșnică repetiție a celor obișnuite și învățate. În predarea mecanismului fonetic trebuie să ne servim de intuiția mișcărilor organelor fonatore precum și de controlul fonetic ce trebuie să-l facă întotdeauna atât prin pipăirea organelor fonatore la pedagog cât și la dânsul. Cunoscând intuitiv mecanismul fonetic al fiecărui sunet, asigurăm pronunțarea clară.

III. MECANISMUL GRAFIC. Mecanismul fonetic al fiecărui sunet nu este predat separat, cel puțin atât cât n'avem grădinițele de copii pentru surdo-muși, ci în legătură cu mecanismul grafic (litera ce reprezintă sunetul). Mecanismul grafic constituie și un ajutor practic în cunoașterea cuvintelor abstracte cum ar fi: Dumnezeu, suflet etc.

IV. MECANISMUL PSIHOLAGIC ȘI LOGIC. Nu este de ajuns ca surdo-mutul să pronunțe și să scrie ci mai avem nevoie ca să înțeleagă ce pronunță și scrie. Trebuie să realizăm o strânsă legătură între sunet și scris (exprimare fonetică și exprimare grafică) De ex. Am scris pe tablă litera „b” și fără să-i mai spunem noi, surdo-mutul trebuie să știe că pentru a pronunța pe „b” trebuie să preseze buzele și odată ce explozia s'a produs să imită vibrațiunile laringiene (murmur pentru auzitori) Invers dacă am pronunțat pe b, va știe să-l exprime grafic.

Odată stăpân pe această posibilitate de cunoaștere a sunetelor și a literelor, prin formarea cuvintelor, ajungem la al doilea mecanism psihologic și logic — legarea sunetelor în așa fel ca totalitatea lor să exprime un cuvânt logic. (De ex. B a n c a și n u A r a t a m p). Mecanismul logic al cuvân-

tului e foarte greu de prins de copiii surdo-muți și numai tactului și dibăciei pedagogice ușurează acest mecanism de altfel de o importanță covârșitoare pentru copilul surdo-mut.

Pentru înțelegerea acestui cuvânt, precum și pentru realizarea mecanismului logic avem următoarele elemente de care ne servim :

1. Obiectul (banca) pe care o intuim amănunțit înainte de a preda cuvântul sau a cunoaște denumirea.

2. Desemnul (banca) făcut pe tablă în timpul intuițiunii și în acelaș timp și de elevi pe tablete.

3. Imaginea mimică sau mai bine zis semnul mimic, care-l întrebuințează surdo-muții între dâșii pentru al denumi.

4. Reprezentarea grafică (scrisul).

5. Mecanismul fonetic — cuvântul articulat și care exprimă banca.

Între aceste elemente de intuire și de realizare a mecanismului psihologic și logic există o strânsă legătură de ajutor și logică, natural destul de complicat și care are nevoie de răbdarea noastră și de o intuire complexă și repetată a cuvântului.

Odată stăpân pe cunoașterea cuvintelor și în a le exprima fonetic, grafic și a le cunoaște obiectul sau ființa ce reprezintă, trecem la alcătuirea propozițiilor, adică la :

V. MECANISMUL PROPOZIȚIUNILOR. Deocamdată ne mulțumim cu mici propozițiuni necesare în activitatea lor zilnică ca : Mă culc, mie somn ; vino aici, dă-mi apă ; adărfarfuria, etc. Pentru aceste propozițiuni avem acelaș procedeu, avut la învățarea cuvintelor. (Intuire, desen, mimică, grafic, fonetic, etc.). Pentru propozițiunile mai complicate trebuie mai întâi să procedăm la învățarea părților de vorbire, în așa ca surdo-mutul să cunoască și să facă deosebire între substantiv, verb, adjectiv, etc.

Părțile de cuvânt se impart după noțiunea lor generică, în așa fel, ca elevul surdo-mut să le înțeleagă mai bine. Lucrarea d-lui Dimitrie Ruscac, dir. inst. de orbi și surdo-muți din Cernăuți „Studiul limbei românești în școalele de surdo-muți“ este o bună călăuză în mecanismul complicat al propozițiilor.

Luăm de ajutor și cetitul din carte cu intuirea tuturor cuvintelor ce copilul surdo-mut nu le înțelege.

VI. GRAMATICĂ PRACTICĂ, avem o regulă generală — nici o regulă gramaticală —. Totul trebuie făcut ocazional în colaborare cu elevul și practic.

VII. SPONTANEAȚATE JUDICIOASĂ. Copilul surdo-mut trebuie să răspundă corect și gramatical. Orice răspuns al copilului surdo-mut trebuie cercetat atât grafic cât și fonetic, cu tendința ca să răspundă spontan, liber dar judicios.

VIII. INTUȚIE PRESISTENTĂ. Veșnic să ne fie călăuză : „Intuirea în orice moment și la orice obiect de învățământ“. Copilul surdo-mut nu trebuie nimic să învețe automat. Tot limbajul său articulat să fie clădit pe intuitive fonetică, grafică, naturală și mimică. Clasa să fie împodobită cu tablouri intuitive, animale împăiate și tot felul de obiecte intuitive, confecționate în atelierile institutului.

Natural, principiile amintite sunt numai câteva din învățământul demutizării dar cele mai principale ce'n activitatea noastră didactică ne întâlnim mult mai des și peste care nu putem trece cu așa ușurință, peste dânsese.

Graiul omenesc.

Societatea pentru Ocrotirea Copiilor Surdo-Muți din Moldova și Basarabia a organizat pe ziua de 12 Martie a. c. un festival artistic-cultural în sala Teatrului din Iași.

La acest festival d-l prof. Dr. L. Baliff a vorbit despre graiul omenesc. O conferință cu proiecțiuni luminoase foarte interesantă, care prin claritatea ei a făcut ca sala arhiplină să răsplătească pe conferențiar cu nesfârșite aplause.

Conferențiarul atingând domeniul psihologiei, pedagogiei, patologiei infantile, psihiatriei și mai cu seamă a medico-pedagogiei, după ce cercetează, analizează și determină originea vorbirii în general trecând-o prin toate fazele dezvoltării ei la diferite popoare, după ce urmărește înzestrarea cu graiu nearticulat a animalelor și a diferitelor paseri, dezvoltarea graiului la copiii sau audlții izolați, ajunge a conchide că ființele surdo-mute, cu intect uman, desmoștenite de soartă, sunt îndreptățite a se bucura de facultatea vorbirii articulate.

D-Sa arată că copilul surdo-mut se prezintă sub toate raporturile pe picior de egalitate cu copilul normal-auzitor, atât în ce privesc facultățile psihice cât și fiziologice. Singura lature defectuoasă la copilul surdo-mut este perceperea suntelor auditive. Inșă și această lature se poate înlătura, învățându-l a ceti — prin metode speciale — imaginile optice ale suntelor, înlocuindu-le pe cele auditive. Aparatul fonator cu plămâni, trahea, faringele, laringele, cavitatea bucală și cea nasală

având aceeaș conformație ca la copilul normal-auzitor, iar creierul cu toate centrele de percepție, reprezentatie și asociatie fiind cu desăvârșire intacte și aperseptibile ori căror funcțiuni fiziologice, nu ne rămâne în cale decât numai voința nestrămutată de a ne ocupa de acești copii, pentru a-i face și pe ei să vorbească viul graiu al omenirii și prin aceasta a-i reda din nou societății.

Reproducând pe pânza ecranului diferite poziții de articulație, a făcut ca publicul din sală să urmărească cu viu interes desfășurarea întregii conferințe și să se identifice și mai mult — amintesc demonstrațiile dela inaugurare — cu existența institutului de surdo-muți din Iași, str. Vasile Lupu No. 39.

După această conferință a urmat un bogat program artistic, cu concursul celor mai răsfățați artiști ai Teatrului Național și ai Conservatorului din Iași.

Venitul net în suma de Lei 21.507 a fost merit pentru a veni în ajutorul copiilor dela Institutul de surdo-muți.

Inițiativa particulară și caritatea publică ieșană să fie de pildă și altor municipii întru înființarea și organizarea astor fel de instituții atât de necesare în țara românească.

Primul municipiu care ar trebui să se sesizeze de frumoasele reușite ieșene ar fi Chișinăul, care pentru vasta provincie a Basarabiei și numărul respectabil de surdo-muți ce-l posedă, are neapărată nevoie de un asemenea institut.

C. M. J.

Despre viața Mariei Lenéru

de prof. Dimitrie Rusceac.

Printre scriitoarele, care și-au creat un renume pe piața literară franceză, Maria Lenéru este una dintre aparițiile demne de admirația noastră. Ea este autoarea romanului „Sain-

Just" și a următoarelor piese de teatru: „Les Affranchies“, „Le redoutable“, „La Pais“, „La Triomphatrice“. Viața Mariei Lenèru rezultă din „Jurnalul“ ei intim, început la vârsta de 10 ani și continuat apoi întreaga ei viață de 43 de ani.

Viața ei n'a fost decât o lungă și nesfârșită suferință. Până la vârsta de 14 ani, Maria Lenèru auzia bine, vorbea și era ceva mai veselă, ceva mai vioaie, ceva mai inteligentă decât ceilalți copii normali. La această dată s'a produs catastrofa: ea și-a pierdut coplect auzul și parțial vederea; restul de vedere îi îngăduia să cetească texturile numai cu mare greutate. Această nenorocire o scoase din viața normală, dar nu în întregime. Ea a știut să se îndrepte către un profesor de surdo-muți, care a instruit-o în arta de a ceti vorbele interlocutorului după mișcările buzelor, deci în labiologie, grație căreia surdomutul prinde cu ochii frazele roștite în fața lui. Inșă nu e așa de ușor de a prinde din sbor numai cu ochii frazele pronunțate, fie chiar și în fața cetitorului de pe buze. De aceea este explicabil și faptul, de ce este atât de anevoioasă convorbirea verbală între un om, care aude normal și altul, care este surd. Dar Lenèru, care nu voia să renunțe la nuanțele și rafinamentul unui dialog, cerea să i se scrie pe hârtie răspunsurile date de interlocutori, când susținea o conversație.

Pentru Maria Lenèru, care acum nu mai auzia oamenii vorbind cu glas, limbajul uzual nu mai era calea naturală pentru dezvoltarea inteligenței sale. Tragedia surdului rezidă tocmai în faptul că el vede mișcările buzelor vorbitoare, dar neputând percepe decât fragmente rudimentare din diferite fraze roștite în fața lui, simte mai mult ca oricine altul nevoia auzului dispărut pentru totdeauna. Și pentru că și Lenèru suferia de această ireparabilă lipsă, ea nu putea decât să continue a merge pe marginea lumii sociale, deci mereu singură, mereu izoltă, mereu înconjurată de o persistentă liniște taciturnă, dar mereu vibrândă de înțelegere și simțire. Nu e deci nici o mirare, dacă inteligența ei a găsit singura cale deschisă: limbajul în scris, cărțile, lecturile neîncetate. Și așa, întreaga ei cultură și experiență nu era decât pur livrească, cărturărească.

Din paginile „Jurnalului“ Mariei Lenèru respiră dorința ei de a trăi mult, dar și teama de a nu avea destul timp ca să-și desăvârșească personalitatea. Spre dovadă redăm s p u s e l e

ei: „Și totuși am neclintită siguranță că poți obține dela tine totul. Nu m'am îndoit niciodată că n'aș putea să dau vieții aspectul, pe care îl voiesc eu. Scopurile și așteptările mele vi le-aș putea spune cu precizie: voi reuși să fac aceasta, și aceasta, și aceasta. Numai că nu pot să spun: Sunt planuri, pe cari cuvântul nu este capabil să le exprime; execuțiunea demonstrează posibilitatea lor“.

Totuși admirabila scriitoare a multor piese de teatru nu s'a simțit fericită, căci paginile „Jurnalului“ ei vorbesc numai de tristețe, de plictiseală, și înainte de toate de sbuciumul neîntrerupt al omului prins în cătușele tăcerii eterne. Aceasta se poate vedea și din următoarele citate: „Aseară m'am așezat după perdeaua ferestrei din sufragerie, ca să mă scalde razele lunii. Am implorat cu ardoare toată fericirea ce se poate imagina. Ah! acum nu mă mai socotesc josnică, implorând fericire! Crezi într'înșa mai mult sau mai puțin; dar mai bine să-ți faci despre dânsa o viziune măreață și să o dorești cu furie. Lumea poate sfârși cu un faliment; să ai cel puțin dorințe mari de pierdut! Am implorat să mi se dea înapoi tinerețea, ochii mei frumoși, muzica. Am implorat frumusețe, talent, avere, glorie, „acest doliu strălucit al fericirii“, dragoste, prietenie, aventurile care accelerează existența, tot ceea ce compune viața în fine, și de cari nu te poți lipsi fără suferință sau plictiseală. Și totuși, a nu avea nimic poate fi un lucru tot atât de frumos. Inutilitatea este o consacrațiune. Voiu trăi în imobilitatea mea mai mult decât o sută alții în mișcarea lor, voiu trăi în singurătatea mea mai mult decât o mie alții în iubirile lor; îmi voiu procura fericirile atât de ciudate, atât de noi și de mărețe, încât celelalte, fericirile cunoscute, vulgare, le voiu respinge ca pe niște haine scoase din uz, purtate înaintea mea“.

Maria Lenéru a murit în 1918, la Lorient, unde se refugiase în timpul războiului mondial. Dar pe scena teatrului de l'Odeon din Paris se reprezintă și în zilele de astăzi piesele ei: „La Paix, „Le Redoutable și „Les Affranchies“, care este prima ei lucrare dramatică și poate cea mai importantă. În prefața „Jurnalului“, François de Curel se exprimă astfel: „Les Affranchies“ a fost trimisă în 1908 lui Catulle Mendés prin poștă, fără formalități premergătoare. El o ceti imediat și o chemă la Paris printr'o depeșă entusiastă pe Maria Lenéru, care locuia

atunci în Brest. Împărtășind admirația soțului, d-na Mendès prezintă manuscrisul la concursul „Vie heurse“. Premiul îi fu acordat cu aclamațiuni și casa Hachette imprimă opera. D-na Rachilde dădu piese lui Antonie, dar acesta o ceta abia în 1911, și numai după insistența lui Gabriel Trarieux. Imediat o jucă la Odeon, unde era director. Succesul fu sensational. Debutanta izbutia să facă aplaudată seri dearândul o piesă zisă de „idei“, fiindcă, după expresia sa, pusese ceva din însuș „eul“ ei“.

În 1931, d-șoara Suzanne Lavaud, surdo-mută din naștere, s'a prezentat la Sorbona din Paris cu o teză de doctorat, intitulată „Maria Lenéru et son théâtre“. Lavaud a scris deci despre consoarta ei, Lenéru devenită mai târziu surdă. Ea a adus dovada plafonului de inteligență, de știință și de erudiție, la care poate să ajungă surdul vorbitor, care își întinde întreaga lui stăpânire asupra limbajului a u d i t i v. Maria Lenéru, la rândul ei stăpână desăvârșită pe limba franceză, rămâne autoarea dramatică, admirată de elita intelectuală a Parisului, elită în posesia deplină a facultăți auditive. Această scriitoare, care ne poate servi ca o pildă rară și ca un indemn convingător, a dus în viața ei sarcina unei suferințe grele: povara surdității. Moartea acestei poete, care a trecut cu totul neobservată, a liberat-o de această grea povară. Și totuși, această surdă a stârnit mare vâlvă prin imperiul literelor.

D o m e n i u l o r b i l o r

Situația socială a orbului în țările necivilizate sau semicivilizate

— Orbul paria —

din volumul „Orbul în lumea văzătorilor“ de Pierre Villey.

(Continuare din n-rele 1—2, 1933).

Drepturile civile sunt încă foarte aproape de obârșia lor religioasă. Deci orbul nu va avea drepturi. El e respins dela moștenire, în tovărășia

eunucilor, a oamenilor degradați, a surzilor din naștere, a nebunilor, a idiotilor, a estropiaților.

Două observații dau acestei îndepărtări întreaga ei însemnare.

Cea dintâi, e că ea nu atinge — se pare — decât pe orbii din naștere. Cecitatea accidentală, aceea care a fost văzută venind în mod progresiv, ale cărei cauze se cunosc de multe ori, care lovește pe unul dintre noi, această cecitate nu e pusă în acelaș rând — dacă va fi fost vreodată în întregime — cu cecitatea misterioasă a copilului. Numai cecitatea copilului, care vine deadreptul de pe altă lume, e propriu zis un defect înscris de o mână de temut, asupra persoanei omenești. Deci nu pentru faptul că nu ar fi în stare să-și îngrijească pământul, sau să-și vadă de casă ar fi îndepărtat orbul dela moștenire, ci în virtutea semnelui care-l face nevrednic.

Cea de a doua observație e că legea lui Manu înregistrează un progres însemnat în sensul milei și al generosității față de nefericiți. Ea impune datoria de a li se veni în ajutor. După ce enumără categoriile celor excluși ea adaugă: „e just ca orice om cu judecată să le dea pe cât îi stă în putință, din ce să se întreție și să se îmbrace până la sfârșitul zilelor lor; dacă nu ar face aceasta ar fi criminal“.

Vedeți: nu-i compătimirea feță de infirm ceea ce lipsește. Ea există până în punctul de a ordona pomana, de a califica de criminal pe cel care o refuză, de a scoate de sub discredit pe orbul lovit la vârsta adultă. Dece oare nu reușește să reabiliteze pe orbul din naștere? Desigur prin faptul că defectul cecității din naștere e un caracter cu adevărat indelebil care face pe orbul din naștere un fel de paria.

II.

Deseori totuși decăderea lovește cecitatea apărută la vârsta adultă și chiar când cauzele ei sunt cunoscute. Dovadă dramele cari se repetau în mod periodic la curtea din Persia.

Când în Persia un usurpator voia să pună mâna pe putere, el avea conform tradiției, două mijloace de a scăpa de moștenitorii care-i stăteau în cale: să-i ucidă sau să-i orbească. Înseamnă că dădea probă de omenie dacă alegeau cel de al doilea mijloc. Ori se știe cât de neregulată a fost în Persia succesiunea la tron. Regele legitim, de altfel dacă era deștept, întrebuița tot acest mijloc, în momentul suirii sale pe tron față de frații și copiii fraților săi: el se asigura în felul acesta că ei nu vor încerca să-i ia puterea. Un anume prinț, după câte se povestește șahul Suffec, simțindu-se cu deosebire amenințat, puse să se scoată ochii nu numai tuturor prinților de sânge, ci și miniștrilor și generalilor care-i făceau umbră.

În felul acesta se aflau totdeauna la curte orbi a căror cecitate dovedea înalta lor viață.

Când în secolul al XVII-lea călătorul Chardin descoperi Persia și o aduse la cunoștința Francezilor, acest obicei era încă în deplină putere. El vorbește despre aceste lucruri ca unul care a văzut ceea ce povestește.

Ceea ce e foarte curios în dreptul persan e că legea statului hotărăște că nu se poate ridica pe tron vre-un orb.

Această lege despre care mai mulți susțin că trebuie să fie înțeleasă într'un sens moral, a servit ca temelie la obiceiul care domnește în Persia de a se orbi copiii de sex bărbătesc de sânge regesc. Și după cum am spus că și cei care se nasc din femei au tot așa de egal dreptul de a urma la tron ca și cei din ramura bărbătească, această crudă politică se întinde de asemeni și asupra copiilor de sex feminin din familia regală. Li se distruge vederea la orice vârstă ar fi și aceasta se face în felul următor: regele dă un ordin scris de a se duce și a orbi pe cutare copil, și acest ordin se dă primului venit, deoarece în Persia nu există călău oficial. El se duce la poarta haremului unde e acest copil și spune că vine din partea regelui în interesul lui. Ordinul dus în harem e imediat înțeles și încep plânsete și strigăte; dar în cele două urmări trebuie să se lase copilul să plece. Eunucii îl duc crudului trimis, care le arată ordinul și apoi așezându-se la pământ apucă copilul, îl întinde dealungul genunchilor săi, cu fața îndreptată în sus, ținându-i strâns capul cu brațul stâng. Apoi cu o mână îi deschide pleoapele iar cu cealaltă apucă pumnalul aproape de vârf, și trage globii oculare unul după altul întregi fără a-i strica, cum se scoate un miez de nucă. El îi pune în batista sa și pleacă să-i ducă regelui. Bietul copil, în vremea aceasta, e readus în harem unde e pansat cât se poate de bine cu prafuri. Și când operația și tratamentul sunt bine făcute, găurile ochilor nu au nici o scurgere, dar în cazul contrar ele plâng toată viața, ceace e o mare incomoditate, care-i siluesc, fiind nevoie ca în societate, să iasă din când în când pentru a se duce să se șteargă și să pună un bandaj curat. Bandajul pe care acești prinți orbi îl poartă pe ochi e o batistă de mătăasă indoită în 2, având 2 degete lățime, sau numai o bucată de tafta verde. Numai în timpul domniei lui Abbas al II lea se orbește în felul acesta scoțându-se globii.

Înainte, lucrul acesta se făcea trecându-se o lamă de aramă înroșită în foc pe dinainte ochilor deschiși, ceace nu stingea chiar cu totul facultatea de a vedea, în așa fel încât să nu mai zărească nici lumina, și uneori operația era făcută în așa fel încât rămânea și puțină vedere.

Se întâmplă în timpul domniei lui Abbas al II lea, că un frate al acestui prinț fiind dus să vadă pe o mătușă a sa și niște veri al căror palat era alături de locuința unor olandezi, îi veni gustul să meargă să se distreze la acești străini. El îi anunță despre aceasta și fu invitat să vină să petreacă acolo după amiază și să ia cina. Fratele regelui duse cu sine acolo și câțiva alți prinți orbi, și când se aduse făclii se observă că ei le vedeau. Fură întrebați dacă văd ceva. Fratele regelui răspunse că uneori, el vede destul de bine spre a merge fără baston. Din nenorocire acest lucru fu auzit de unul din acei spioni de curte de care se servesc spre a observa toate mișcărilor celor mari, după obiceiul acestor oameni, și el dădu un raport răutăcios regelui, așa cum trebuia ca să înfurie pe suveran. Cum, spuse el, acești orbi se laudă că văd? Am să fac regulă acolo, și numai decât trimise să li se scoată ochii în felul cum am spus.

(Va urma).

Domeniul anormalilor mintali

Imbecilitatea.

Imbecilitatea este o stare constituțională de dezvoltare psihică insuficientă și durabilă, este intermediară între idiotie și debilitate mintală, dar nu se poate face o delimitare precisă.

Se clasează între imbecili indivizii, a căror dezvoltare mintală se compară cu cea a unui copil între 3—7 ani.

De regulă la începutul școlarității se constată imbecilitatea ce trecuse neobservată părinții optimiști. Așa se constată la copil o atenție slabă, gesturi reduse, limbajul imperfect, la care se mai adaugă erupția neregulată a dinților, turburări în mers, în vorbă; curățenia lasă de dorit. Epilepsia nu este rară la acești bolnavi.

Aspectul copilului imbecil arată des anomalii importante: asimetria capului și a feței: de asemenea fața este stupidă, puțin expresivă, mimica redusă; limbajul este redus, vocabularul primitiv — bolnavul are cuvinte pentru obiectele uzuale, nu ajunge la abstracțiuni; deprinderea scrisului este aproape imposibilă.

Imbecilii pot să se deprindă ca să se îmbrace singuri, să se țină curați, să mănânce fără să se murdărească, dar sunt lipsiți de inițiativă, nu au tendință pentru a se perfecționa. Memoria lor rămâne limitată la date, recitări, culcule, ușurință pentru muzică, cântec.

Unii imbecili sunt inerți, docili, timizi. Aceștia sunt sociabili; alții sunt turbulenți, agitați, ori brutali, răzbuunători, vicleni. Aceștia sunt antisociali.

Judecata asupra imbecilului are mare importanță. Ea se bazează pe observația individului în mediul său. Se va aprecia dacă el este sociabil și adaptabil sau

antisocial, impulsiv, neadaptabil. Se va obține mult dela un imbecil cu caracter sociabil; aproape nimic de la cel nesociabil.

Imbecilii adaptabili pot abține unele progrese în zile speciale și în institute pentru anormali.

Dr. P.

Domeniul anormalilor morali

Delincventul minor.

Este cea mai nouă lucrare a d-lui asistent Alex. Roșca, apărută în cadrele Institutului de Psihologie experimentală, de sub conducerea d-lui Prof. Fl. Ștefanescu-Goangă. Acest studiu al infractorilor minori, este o consecință a sporirii criminalității infantile și a crizei morale din timpurile acestea.

Studiul este cu atât mai interesant, cu cât se întemeiază pe cercetarea și examinarea delincvenților minori din cele două instituții de educație corectivă, pe care le avem în țară: Cluj și Gherla.

Domnul Roșca pornește dela cauzele delincvenței, amintind în primul rând anomalii native ale vieții emotiv active, inteligența scăzută, diferite turburări organice, cât și alte boli ca: encifalita epidemică, care poate să aiba ca rezultat o modificare fundamentală a caracterului, făcând dintr'un normal un deviat moral. Dar pe lângă acestea mai sunt o serie întreagă de condiții de mediu, de ex. certurile și neînțelegerile din familie, lipsa de supraveghere, condiții economice defavorabile, etc.

Ca să ne putem da seama de motivele care l-a determinat pe copil să devină infractor, trebuie să-i studiem toate laturile vieții sale psiho-fiziologice, care pot influența conduita sa etico-socială.

Metodele utilizate pentru acest scop sunt: metoda chestionarului pentru studiul antecedentelor familiare și personale, care cuprinde o serie, întreagă de chestiuni grupate în patru categorii: antecedente psihofiziologice, sociale educative și economice. Pentru studiul înțelegerii s'au utilizat testele neverbale de grup, etalonate în cadrele Inst. de Psihologie din Cluj. În fine pentru examenul vieții emotiv active s'au utilizat teste și chestionare. Deasemeni s'a examinat fiecărui minor: sensibilitatea, inhibiția motorică, viteze de reacțiune, tenziunea psihică etc.

Rezultatele la care s'au ajuns sunt cele mai interesante.

Astfel hereditatea joacă un rol foarte mare în determinarea criminalității, dar ceea ce se transmite sunt anomalii psihice care determină criminalitatea, ci nu ea însuși. Din 165 delincvenți examinați, 3,03% au avut pe unul din părinți delincvenți și 24,24% au avut pe unul din părinți anormal (prezentând tendințe psihopatice, nevropatice și psihotice) pe când la 200 de minori nedelincvenți examinați, procentul este de 1% pentru părinți delincvenți și 9,66% pentru părinți cari prezintă anomalii psihice. Rolul inteligenței în determinarea criminalității este de cea mai mare importanță. Din 273 minori delincvenți examinați 31,13% sunt debili mintali, pe când în populațiunea școlară neselectată debilii mintali se găsesc în proporție de 2,77%. Printre recidiviști 50 la sută sunt debili mintali și cu cât delictul este mai grav, cu atât numărul debilor mintali este mai mare. De ex. din 120 minori delincvenți internați pentru purtări rele 22,50% sunt debili mintali; din 93 internați pentru furt 34,40% sunt debili mintali și din 53 internați pentru omucidere 47,16% sunt debili mintali.

Rezultatele cu privire la viața omotiv-activă sunt următoarele: inhibiția motorică la delincvenți este de două ori mai redusă decât la nedelincvenți. Rezultatele coincid întocmai cu R. S. Ellis care constată că crima se datorește în mod esențial absenței inhibițiilor în anumite condiții. În ce privește iușeala reacțiunii ea este mai redusă la delincvenți decât la nedelincvenți și se poate explica probabil prin faptul că printre delincvenți găsim un procent foarte ridicat de debili mintali: din care cauză reacționează cu mult mai încet decât normalii.

Sensibilitatea fiind însușirea psihică a cuiva de a fi sau nu influențat de stimulente supărătoare este cu mult mai redusă

la delincvenți decât la nedelincvenți, atât la băeți cât și la fete. Aceste rezultate sunt o confirmare a ideii susținută de Lombrozo, că insensibilitatea este o caracteristică principală a individualității criminale.

În cap. Condițiile de mediu : D-se spune că orice individ trăiește într'un mediu fără de care nu poate fi conceput și de subinfluența căruia nu poate fi sustras. Factorii mediului care duc pe minor la infracțiune sunt foarte diverși, ex. : relații maritale anormale care dau un procent de 68,90% de delincvenți, părinți vitregi, atmosferă morală din familie, profesiunea și starea materială a părinților, etc. Relativ la profesiunea părinților s'a constatat că profesiunile superioare în care grupau profesioniști cu calificare academică (medici, ingineri, etc.) dau un procent de 2 la sută delincvenți. Profesiunile mijlocii : funcționari mijlocii, învățători, etc., dau 14 la sută delincvenți. Profesiunile inferioare calificate care cuprind toată seria meseriilor, (tâmplor, zidar, croitor, etc.) dau un procent de 40,50% delincvenți.

Numărul copiilor din familie nu pare a juca nici-un rol în determinarea criminalității.

Căutându-se a se stabili în ce proporție contribuie de o parte factorii mediului, iar de altă parte factorii interni în determinarea conduitei criminale, s'au ajuns la rezultatele următoare :

La 36,73% criminalitatea se datorește cauzelor interne,

La 49,97% criminalitatea se datorește cauzelor interne și externe,

La 15,30% criminalitatea se datorește cauzelor externe.

Se poate vedea că în producerea criminalității infantile marele rol îl au factorii ereditari.

Ca încheiere d-l asistent Roșca fiind un abil psiholog și un bun cunoscător al institutelor de reeducare din alte țări, propune o serie de măsuri practice, printre care ramarcăm :

Să se împiedice trecerea la infracțiune a copiilor parasiți morali și de câte ori se observă asemenea cazuri să se procedeze la un studiu sistematic al copilului și a condițiilor sale de mediu, luându-se măsurile cele mai indicate, conform cu diagnoza stabilită : de ex. plasarea într'un institut special, într'o familie favorabilă unei educații îngrijite, etc. De aici nevoia de

a se înființa clinici psihologice care să dispună de aranjamente complexe pentru studiul psihofizic și social al copilului.

Pentru că de multé ori părinții sau membrii indicați ai familiei, nu știu ce atitudine sa ia față de cutare abatere observată în conduita copilului, se impune să se organizeze asociații, congrese, conferințe etc., care să dea un minimun de informații părinților și totodată să stabilească legături mai strânse între școală și familie. Dacă conduita copilului este determinată de condiții psihofizice native, se recomandă o educație adecvată în institute de educație corectivă.

În caz că determinanții psihologici nativi sunt foarte pronunțați și educația poate să aiba efecte foarte reduse, se recomandă separarea lor în colonii speciale.

Institutele de educație corectivă trebuie de asemenea să țină seama de situația psihofiziologică și socială a fiecărui caz : în ateliere să-i distribuie conform aptitudinilor (orientare profesională) în familie sau grupuri, după caracterul lor, etc.

Ar fi de dorit ca institutele să se specializeze pe cât posibil pentru anumite categorii de infractori ; în felul acesta măsurile educative ar fi aplicate cu mai mult succes. Tot institutelor de educație le revine datoria de a lua măsurile necesare în vederea eliberării minorului și plasării lui în condiții adecvate. Pentru aceasta este absolut necesar înființarea de Societăți de patronaj, pe lângă asemenea institute, care să se ocupe în mod sistematic de soarta minorilor.

Lucrarea de față stabilind cauzele cari pot duce pe minor la infracțiune și felul cum acționează acești factori, iar pe de altă parte urmărind să determine măsurile cele mai indicate pentru prevenirea infracțiunii la minori și mijloacele cele mai potrivite și mai eficace pentru reeducarea infractorului minor, se impune să fie citită de orice părinte, învățător și mai ales, de către educatorii din institutele de educație. De asemeni va fi de un real folos și celor ce le este încredințată problema delincvenților minori.

Constantin Simionescu,
Institutul preventiv de minori, Gherla

Supravegherea elevilor în timpul liber la școlile de îndreptare.

Necesitatea creerii școlilor de îndreptare, se afirmă pe măsură ce pășim în viața de viitor. Aproape că nu este dascăl, conștient de ce-l înconjoară, să nu recunoască necesitatea creerii acestor școli. Fiecare, chiar cu oarecare îngrijorare, spun: la orice pas întâlnești copii fără căpătăi, umblă în grupuri, se înjură, se lovesc, fură.

Cine sunt în viitor acești copii? Răspunsul aproape îți vine pe buze: inconștiența copilărească care-i conduce acum, toate aceste satisfacții de un moment, mai târziu, când se va vedea fără nici o situație, în mod conștient, nevoia existenței, îi va duce la furt, de unde apoi crima și în cele din urmă, să zacă în una din temnițele justiției.

Dar nu este acesta în special subiectul nostru. Au fost și sunt oameni cu suflet larg, care s'au ocupat în mod special de acești copii, făcând statistici a procentajului mare ce-l dețin aceste elemente în societate, precum și rezultatul dezastruos din punct de vedere moral.

Ce are de făcut un învățător la o școală de îndreptare, în afară de învățământ propriu zis?

Pentru a răspunde acestei chestiuni, să vedem ce principii fundamentale trebuie să aibă o asemenea școală, pe a cărei baze trebuie să fie pusă.

Pentru școlile de îndreptare, este absolut necesar principii puține, dar bine determinate și dela care cu nici un preț, nu trebuie să ne abatem. Vom enumera câteva din acestea:

1. Supravegherea continuă și conștientă a copiilor în timpul liber.

2. Ocupație continuă, adaptată puterii și plăcerii elevului, supravegheat de învățător, cu folos material și moral.

3. A se da în diversele conflicte ce fatal se ivesc, fiecăruia, partea de dreptate ce o are etc.

Studiind în mod serios aceste principii vom vedea că excluderea uneia din ele, rupe lanțul mersului normal al vieții în școală. Ne vom ocupa în articolul de față, cu supravegherea în timpul liber.

Supravegherea continuă în timpul liber, trebuie făcută de învățător cu toată atenția. Absența învățătorului din mijlocul acestor copii, un moment numai și poate, de multe ori, cel mai critic, face să te trezești cu ceartă, bătae ș. a. Ochiul învățătorului va fi nelipsit din mijlocul lor. Prezența lui să pară neobservată, pentru a da posibilitatea copiilor să se joace în voie, dar cel care, cumva, ar fi ispitit să se apuce de vreo poznă, să fie, deîndată, readus la realitate că nu va putea să se sustragă de sub privirile atente ale învățătorului. Voi cita un caz.

În una din zile, mai mulți elevi ai școlii, se jucau în curte Foot-Ball. Din una în alta, doi elevi din cei care jucau, se iau la ceartă. Cearta devine din ce în ce mai aprinsă până când unul din ei pune mâna pe-o peatră. Elevii ce eventual se aflau prin apropiere, nu fac altceva decât le spun: „mă, uite-l pe d-l învățător, că vine încoace“. Pentru un moment, au renunțat la acțiune. Peatra este asvârlită de cel mai aprins. Învățătorul dădea aerul că se uită în altă parte, însă nu eră decât ochi și urechi la ce se petrecea. Ei văzând că acolo ar fi imposibil o răzbunare prin lovire și cum dorința la amândoi eră aceeași, își propun reciproc să se retragă mai la dos. Învățătorul atunci îi cheamă și le arată că știuse totul..., dar i-a lasat să-i vadă ce vor face.

De sigur că dojana le-a căzut destul de greu, văzându-se descoperiți complet și mai mult: „d-l învă. a știut totul cum s'a întâmplat!“ Se va spune poate, de ce nu s'a intervenit în momentul când s'a început cearta? O justific din două motive.

Mai întâi, intervenind învățătorul la orice incident, fie el important sau nu, mai târziu, această intervenție

devine banală, glasul învățătorului devine comun și nu rămâne din acest moment, decât să stea și să strige în dreapta și în stânga, la orice abatere ar face-o elevii. Este însăși. . . . desființarea supraveghierii !

b. Nu erà de-ajuns ca învățătorul să fi intervenit la început și apoi fără nici o griją să-i fi lasăt a se duce ori unde ar fi vrut ei, bazându-se pe aceia că, dacā a intervenit odată, nu vor mai avea curajul să reînceapă din nou.

Intervenția învățătorului nu era necesară dela început, cum s'ar părea, și din motivul că de multe ori, mulți din ei, văzând numai pe învățător, se lasă de ceartă, unul ducându-se într'o parte și altul în alta, așa cum aceștia de față n'au vrut să facă. Și apoi, mai bine este ca elevul să se păzescă fără a se crede văzut, iar învățătorul, la timpul oportun, să-i arate, că știa de cutare și cutare chestiune, ca astfel, elevul să rămâie, complect mirat, cum de le știe toate d-l înv. Astfel influența lui educativă va fi mult mai de folos, de cât atunci când vei sta să-l cicălești mereu cu vorba.

Învățătorului i se se ivește în timpul de repauz al elevilor, situații neprevăzute, cazuri dela copil la copil, pe care el trebuie să le rezolve în totdeauna, nu precipitat, ci cu multă răbdare, ca să fie încredințat că va da cea mai bună soluție ; iar atunci când nu o are în minte, mai bine să evite a soluționa la întâmplare, ca nu cumva astfel, să cadă el în vinovăția, de-a nu-și fi înțeles menirea ! A da o satisfacere momentană, celui ce se crede cu dreptate, prin aceia de a pedepsi imediat pe celălalt, nu ai făcut decât să contribui la ura celui pedepsit, față de colegul său, având ca rezultat răzburarea de mai târziu, a celui ce a fost pedepsit la repezeală.

Oricât de simple ar părea aceste chestiuni, sunt așa de grele și au atâta finețe în aplicarea lor, încât îmi vine în minte o comparație. Un necunoscător, când vede pe câte un talentat că pune mâna pe vioară și degetele îi umblă pe coarde fugind, i se pare că tot

acest mecanism nu-i decât o jucărie. Când încearcă - deziluzie - lucrul e mult mai complicat de cum îl credea.

De asemeni, că învățător la o școală de îndreptare, nu-i de-ajuns să stai între elevi, pentru a-ți face o datorie prevăzută prin regulamentul școlii și în care timp, ocupația ta, în loc să fie supravegherea, să citești o carte, un ziar, etc.

O supraveghere în acest fel o socot mult mai vătmătoare, și pentru elevi — și pentru învățător decât atunci când ar lipsi cu desăvârșire dintre ei.

În cazul acesta, dai posibilitatea acestor elemente, care de altfel în general, caută să-și cunoască cât mai bine conducătorii, a te exploata făcând în fața ta, dascăl, orice le trăsnește prin minte, căci în aceste cazuri, înseamnă că elevul ți-a prins slăbiciunea și oricând are în minte ideia, că d-l învăț. nu se prea uită ce facem noi, chiar când este în curte!

În afară de această parte oarecum negativă, a influenței învățătorului în timpul de supraveghere evitând conflictele (deci... pedepse, care în general sunt vătmătoare, mai ales când sunt multe) o altă preocupare ce intră în grija învățătorului, de a convorbi cu copiii tot felul de chestiuni folositoare, sau asupra familiei lor, știind tot ce privește și-l animă pe fiecare copil în parte, silindu-se să devină un fel de prieten al elevului, preocupare care ar constitui partea pozitivă a influenței învățătorului din vremea repaosului. Dar aceasta e o chestiune prea importantă, de care ne vom ocupa în alt articol.

Iată deci, atâtea și atâtea motive, care arată de ce trebuie ca învățătorul să fie nelipsit din mijlocul lor, de ce în special, să nu stea numai de vorbă, ci să fie oricând prezent cu mintea, la tot ce se petrece. Acesta este adevăratul serviciu de pedagog la acest fel de școli și numai acesta va putea aduce folos.

Accentuăm : învățătorul să fie nelipsit din mijlocul copiilor dar, să nu împiedice cu nimic libertatea acțiunii lor în jocul ce și-l fac.

I. Gheorghiu,

Șc. de Indreptare Copou-Iași.

Fișe individuale

alcătuite de corpul didactic al unui institut de infirmi
din Cehoslovacia.

(Continuare din n-rele 1—2 1933)

MARTA.

E o fată de 12 ani. Are ambele mâini amputate. I-au fost tăiate de roțile trenului. Dreaptă i-a fost tăiată în partea superioară a antebrațului; iar stânga pe la metacarp. Scrie cu gura. La institut i s'a aplicat mâini artificiale din materie plastică după metoda Krugenberger. Scrisul cu mâinile puse și cel cu gura e identic.

PEPCA.

Vârsta de 14 ani. E intelegentă. Cota 97⁰/₀. Ea singură și-a scris autobiografia. N'are ambele mâini din naștere. In autobiografia ei spune: „M'am născut în timpul războiului, iar mama ne-a întreținut pe mine și încă pe doi frați, prin munca mâinilor sale. Cred că fiecare mamă are bucurie când i se naște un copil sănătos. Eu cu toate că m'am născut fără mâini, mama nu s'a bucurat, dar nu m'a lăsat nici să mor. Crescând, nu mi-am dat seama că n'am mâini. La șase ani am intrat în școală ca toți copiii. Cei trei ani până la vârsta de nouă ani au trecut ca apa de ușor. In acest timp i-a scris mamei un domn să mă dea la institutul Tata încă nu se întoarsese din războiu. Acest institut era pe La început am plâns mult, dar mai apoi m'am liniștit fiindcă eram iubită și-mi plăcea mult viața de acolo.

FREMTIK O.

Acestuia i-a tăiat tatăl său, mâna dela cot.
Este un element din toate punctele de vedere iscusit. Are

o memorie uimitoare. Invață foarte repede și reține mult. Un spirit foarte ager.

Are cota cea mai mare a inteligenții de 148⁰/₀.

JIRENA.

13 ani, orfană de mamă. Tatăl ei s'a căsătorit a doua oară. Mama sa a murit de tuberculoză. Tatăl este 15⁰/₀ invalid și are deasemeni tuberculoză.

Mama ei era foarte sentimentală. Mătușele atât dela mamă cât și dela tată, sunt sănătoase.

Tatăl său, lucrează mult și cu plăcere; ține ca gospodăria să meargă cât se poate de bine.

Bunicii îi trăiesc încă. A adus-o la institut tatăl său, la cerința noastră. Are ambele picioare tăiate deasupra genunchiului.

Nașterea normală, timpul alăptării numai 5 luni. In anul al 3-lea a căpătat pe gât un abces. O boală mai serioasă n'a avut. Ca fizic e prea mult dezvoltată, dar semnele feminității aproape deloc. E foarte neastâmpărată. Când devine liniștită, este absentă sufletește. Inteligența cu totul scăzută, sub normal. La institut este din vacanță. Inainte de un an a fugit de acasă din cauza mamei sale vitrege. Ea a răăcicit printr'o pădure, a răcicit și i-au fost paralizate picioarele dela genunchi în jos. In urmă i-au fost amputate: Acum umblă bine cu proteze încât aproape nu-ți dai seama că este fără picioare.

După revista cehă „Úchylná mládez“.

D. D. Scorpan,

Institutul de Educație, Cernăuți.

În numărul viitor voui da exemple de felurite fișe individuale a copiilor anormali morali dela noi.

Din Iași: Inaugurarea Institutului de de surdo-muși.

După o activitate rodnică de aproape jumătate de an, Institutului de surdo-muși din Iași i-a fost dat să scrie în Cronică școlară o zi de frumoasă serbare.

La 26 Februarie a. c. orele 4 p. m. în sala festivă — feeric decorată — din pavilioanele acestui institut s'a serbat inaugurarea acestei instituțiuni, de față fiind autoritățile și somitățile ieșene și un numeros public.

Serviciul religios a fost oficiat de părintele econom I. Tincoca după care Sfinția Sa a rostit o frumoasă cuvântare scoțând în evidență scopul cultural și uman ce-l urmărește această școală.

Primarul Municipiului Iași, d-l P. Bogdan, președintele Societății pentru Ocrotirea copiilor surdo-muși și orbi din Moldova și Basarabia, luând cuvântul, a făcut istoricul înființării acestui institut, relevând deosebitele merite ale Ministerelor Instrucțiunii și Sănătății, ale membrilor societății și a solicitat concursul cetățenilor ieșeni, înțelegători ai mării meniri, pentru desăvârșirea operei începute.

Vice-președintele și membrul fondator al acestei societăți d-l H. Gherner av. a arătat prin cuvinte însuflețite intențiile frumoase ale membrilor fondatori și și-a exprimat satisfacția de a putea înregistra reale progrese chiar dela început.

A urmat apoi d-l dr. Zosin, care printr'o înflăcărată cuvântare a zugrăvit viața acestor desmoșteniți de soartă, rămași fără instrucție, făcând să vibreze sentimentele de caritate a întregii asistențe din sală. Ca prim imbold s'a înscris ca membru cotizant cu suma de Lei 1000.

Directorul Institutului prof. med. ped. C. M. Jemna, făcând istoricul instrucției surdo-mușilor din prima să fază a dezvoltării,

a arătat progresele crescânde ale acestui învățământ special, a marcat necesitatea unui asemenea așezământ într'un stat civilizat și gestul lăudabil al d-lui P. Bogdan — ce ar trebui să fie imitat și de alți primari ai municipiilor — și a reliefat mândria și menirea ce ar trebui s'o simfă presa și toți colaboratorii institutului.

Au urmat apoi demonstrațiuni cu clasa I-a de articulație de sub conducerea d-lui dir. C. M. Jemna, făcându-se diferite mecanizări, formări de cuvinte și propozițiuni. Clasa a II-a cumulată cu a treia, condusă d-na A. Jemna prof. spec. a făcut diferite exerciții de vorbire și chestionări la intuiție, iar elevii din clasa a III-a au rostit în numele camarazilor lor, cuvinte de mulțumire d-lui primar P. Bogdan pentru gândul bun de a înființa și la Iași un institut de surdo-muși, cari cuvinte au impresionat până la lacrimi întreagă asistență.

Demonstrațiile de articulație și vorbire în genere au avut ca efect admirația și uimirea tuturor din sală afirmându-se o dovadă mai mult de muncă ce se depune la această nouă școală specială.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ca încheiere s'au făcut exerciții din educația fizică cu elevii și elevele acestui institut sub conducere d-rei P. Solomon. Era adorabil cum copiii în costumașe uniforme de gimnastică, au executat exerciții de ordine, mișcări ritmice, piramide de băieți și fete și au dat un număr de balet. Exercițiile de educația fizică atât de folositoare la acești copii surdo-muși, promit pe viitor a se extinde și mai mult.

După terminarea programei de mai sus, înalții oaspeți au trecut la vizitarea lucrărilor expuse de elevi și eleve, dormitoare, claselor de învățământ, salei de meditație și sufrageriei, care toate erau frumos împodobite cu drapele tricolore, ghirlande de verdeață și flori naturale aduse dela sera Copou-Eternitatea în special pentru a înfrumuseța această serbare. La părăsirea institutului fiecare participant a trecut prin cancelaria Direcțiunii semnând în cartea comemorativă.

Cu ocazia inaugurării s'au dat cetire telegramelor și scrisorilor de felicitare sosite și s'au expediat telegrame M. S. Regelui, Min. Instr. Min. M. S. O. S. și d-lui Ministru Secretar de stat P. Andrei.

M. S. Regele răspunzând la telegrama trimisă, a binevoit a acorda Înalta favoare ca Institutul de surdo-muți din Iași să poarte numele Măriei Sale Marelui Voevod Mihai.

C. M. J.

C ă r ț i ș i R e v i s t e

[o] CE ȘTIU ȚĂRILE STRĂINE DESPRE ȘCOALELE ROMĂNEȘTI DE ORBI, SURDO-MUȚI ȘI ANORMALI?? — Răspunsul la această întrebare îl găsim în vasta lucrare germană „Enzyklopädisches Handbuch der Heilpädagogik“, 13. Lieferung, 1933, care a ieșit de sub tipar tocmai zilele acestea. Aici e publicat pe 38 de pagini și articolul: „Schwachsinnigen- und Viersinnigenfürsorge und Sonderschulwesen im Auslande“, adică „Ocrotirea imbecililor mentali și deficienților sensoriali precum și organizarea școalelor speciale din țările străine“. În vreme ce despre celelalte țări din Europa, se vorbește cu un decor de detalii asupra ocrotirii întârziaților mentali și deficienților sensoriali, cât și asupra organizării școalelor speciale, pentru România nu se găsesc decât doar numai următoarele cuvinte: «In Rumänien bestehen Hilfsschulen für Geistesschwache, ebenso Schuleinrichtungen in Blinden- u. Taubstummenanstalten. Sie stehen unter ärztlicher Oberaufsicht. Die Lehrkräfte erhalten eine besondere Amtszulage. Es besteht eine „Vereinigung des heilpädagogischen Lehrkörpers von Rumänien (Association du Corps didactique en Roumanie), die auch eine eigene heilpädagogische Zeitschrift besitzt». În traducere românească: „În România există școale auxiliare pen'ru imbecilii mentali, de asemenea organizări școlare în institutele de orbi și surdo-muți. Ele stau sub controlul suprem medical. Personalul didactic primește un spor special din oficiu. Există o „Asociație a corpului didactic medico-pedagogic din România“, care editează o revistă medico-pedagogică proprie“. Din această traducere vedem că țările străine nu cunosc organizările școlare românești. Și dacă țările străine nu știu nimică precis despre organizarea școalelor românești de orbi, surdo-muți, întârziați mentali și anormali morali, atunci cine poartă vina? Cred că în primul rând culpabili suntem noi membrii corpului didactic dela aceste școale speciale din România, noi colegii, cari încă nici până acuma n'am reușit să adunăm tot materialul necesar într'o broșură de informație pentru străinătate. Și dacă străinătății nu i se pun la dispoziție informațiunile necesare, atunci să nu ne mirăm dacă ne lovim și de astfel de publicațiuni!

Dimitrie Rusceac.

[■] Dimitrie Rusceac : 1. LIMBAJUL MIMIC AL SURDO-MUȚILOR.

2. STUDIUL LIMBEI ROMÂNEȘTI ÎN ȘCOALELE DE SURDO-MUȚI.— În tipografia orbilor și surdo-muților dela institutul din Cernăuți a apărut de curând cărțile de mai sus, care trasează un drum bine definit în învățământul surdo-muților și aduc noi contribuțiuni în tehnica aplicării lui :

1. Limbajul mimic al surdo-muților este o lucrare permergătoare mecanismului fonetic, de ajutor pentru învățarea pronunțării sunetelor și înțelegerei cuvintelor precum și un prețios mijloc de intuiție și demonstrare fonetico-vizuală.

În demutizarea surdo-muților ne lovim de-o formidabilă greutate : imaginile mimice care au înlocuit imaginile limbajului articulat și care la început sunt foarte dezvoltate și alcătuiesc mijlocul de comunicare și înțelegere a copilului surdo-mut. Și a nu ține cont de bagajul mimic al copilului surdo-mut e a clădi toată munca noastră pentru demutizare pe temelie de nisip. Deaceia lucrarea d-lui Dim. Rusceac este bine văzută : Domnia-Sa analizează gestul și limbajul prin gesturi.

Gestul se definește „arta de a reproduce prin toate mijloacele posibile dar mai ales prin sine, cu toate organele corpului anumite mișcări vizibile, cari pot traduce emoțiile și sentimentele omului“ și se împarte :

Gesturi naturale, ce pot fi înțelese de orice om. De ex. Un român se poate înțelege prin gesturi cu un Gneamț. university Library Cluj

Gesturi artificiale : simbolice, create între surdo-muți și care nu pot fi înțelese de toată lumea.

Gesturi convenționale, ce iau naștere prin traiul comun al oamenilor.

Gesturi naturale împărțite în 8 categorii : demonstrative, imitative, descriptive și metonimice. Surdo-mutul se folosește de aceste gesturi, creindu-le împreună cu ceilalți colegi de conviețuire și folosindu-le în afară și în institut.

Analizează semnele alfabetului digital și întrebuițarea lui, trecând apoi de limbajul prin gesturi împărțit în 3 categorii : artificial, natural și convențiune. Redă câteva figuri interesante și procedeul de întrebuițare a limbajului prin gesturi de către copilul surdo-mut.

Limbajul mimic al surdo-muților, a fost o problemă mult discutată în trecut și congresul de la Mailand (1880) și-a spus cuvântul iar astăzi dacă revenim asupra acestei probleme e numai să ne alcătuim un ajutor didactic și metodic demutizării surdo-muților.

Așteptăm continuarea d-lui D. Rusceac, care natural va avea și concluziile practice și metodice, realizare ce-o dorim în binele metodei orale. (Demutizarea).

2. Studiul limbei românești în școlile de surdo-muți. Exerciții gramaticale pentru cl. IV-a.— Lucrarea umple un gol resimțit în literatura noastră med. ped. lipsită în adevăr de asemenea genuri de lucrări :

În această lucrare se studiază limbă românească fără regule ; fără noțiuni searbăde și abstracte. E scrisă numai din exemple practice, împărțite

pe categorii de noțiuni gramaticale. Întrebări, pentru care răspunsul trebuie dat pe bază de regulă gramaticală și exemple de pronunțare, precum și exerciții de compuneri a limbajului articulat, necesar în viață.

Lucrarea este împărțită în capitole și fiecare capitol tratează prin exemple și propozițiuni practice: propozițiunea exclamativă, afirmativă fenomenele analogiei, prop. negativă, amplificată — singular, plural, pronume, numeral, adjectiv, verb etc. Se dă un număr considerabil de substantive, verbe, adjective etc. utile elevului surdo-mut și luate din mediul înconjurător. Partea de merit e ca toate aceste părți de cuvânt sunt clasate pe noțiuni generice și fiecare are posibilitatea să formeze o propozițiune. Nimic n'are tendința de-a se pronunța izolat. Nimic nu este de aruncat. Fiecare cuvânt, fiecare propozițiune se poate folosi în vorbirea zilnică a copilului surdo-mut.

D-l D. Rusceac aduce un bun neasămuit de mare învățământului și specialiștilor, cărora se adresează. În mâinile lor va căpăta viață, face minuni și aduce în clasă jocul plăcut a învățatului practic, util și folositor copiilor. Relevăm lucrarea și-o recomandăm tuturor, pentru a fi întrebuintată la lecțiile gramatică și compuneri, cu atât mai mult, că nouă ne lipsește o orientare didactică și specială învățământului.

• • •

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pe marginea Codului Penal în legătură cu Problema minorilor culpabili, de Constantin Meissner.

În această lucrare, cunoscutul pedagog d-l prof. Constantin Meissner, care a îmbrățișat în lungă și rodnică sa carieră didactică, toate problemele de cultură socială, a fost și cel dintâi pedagog care s'a ocupat în țara noastră și de problema copiilor desmoșteniți și înrăutățiți de mediul social, cât și de minorii culpabili.

Peste mai bine de 30 ani, d-sa a ținut trează cunoștința celor în drept, pentru a nu abandona și neglija această problemă socială și a-i da o soluționare cât mai justă și cât mai completă.

Vremurile s'au precipitat însă cu evenimente neașteptate și au stingherit punerea în faptă a celor preconizate de d-l C. Meisser; dar d-sa n'a renunțat.

Anul acesta, fiind vorba de a se legifera, lucrările referitoare la unificarea și perfecționarea Codului Penal, lucrare juridică ce s'a luat în considerare și desbatere chiar dela Unirea Românilor, d-l C. Meissner a găsit prilejul potrivit de a-și permite

ca într'o frumoasă broșură de peste 80 pagini format mare, să-și expună modestele și interesantele păreri, în legătură cu problema minorilor culpabili.

În această lucrare se arată în mod amănunțit și bine documentat pe bază de exemple, comparații și argumentări, cum ar trebui soluționată și la noi problema minorilor culpabili.

Se respinge categoric procedeul de până acum, de a se lăsa acele ființe cari săvârșau infracții de diferite grade, în deplină libertate în baza unor motive adăpostite de lege, sau de a fi internați ca condamnați în pușcării, cari constituiau adevărate pepiniere de delicvenți de elită, pentru mai târziu.

D-sa arată că soluționarea aceasta, ar consta într'o supraveghere accentuată de persoane juridice celor în drept, pentru elemente de soiul acesta; iar ca ultimă măsură, internarea lor în anumite școli de Indreptare (Educație) desenate de justiție. Acestea ar avea rolul de a reeduca pe acești nenorociți, și a-i reda societății, fără a-i demoraliza sau înrăutăți.

Regimul ar fi clasat în felul următor: Un regim mai ușor și cu pedagogi civili pentru cei mai puțin vinovați și de etate mai mică, și cu regim mai sever, cu pedagogi militari pentru cei mai vinovați și de etate mai mare.

Durata anilor pentru internare, va fi stabilită de judecători după natura culpabilității.

Totul este ca conlucrarea acestor factori, școală și justiție, să se facă într'o perfectă înțelegere și justă apreciere.

Ne permitem a recomanda călduros această lucrare, care este interesantă atât pentru magistrați cât mai cu seamă pentru acei pedagogi cari se ocupă de problema copiilor anormali morali.

D. D. Scorpan,

Institutul de Educație, Cernăuți.

Metoda Malisch în traducere românească.

Am în fața mea „Metoda Malisch“ în traducerea d-șoarei Ecaterina R. Barbu, profesoară specialtstă la Școala de băieți surdo-muți din București. Aceasta broșură e tradusă din limba germană „Die Methode Malisch“, care la

rândul ei a fost tradusă din limba olandeză de d-na M. Edeltrudis P o s c h m a n n, profesoară la Institutul de surdo-muși din Dillingen Bavaria.

Traducerea d-șoarei E c a t. R. B a r b u trebuie considerată ca un omagiu adus profesorului de surdo-muși C o n s t a n t i n M a l i s c h, mort în 11 Iunie 1925. Prin această traducere, d-ș. B a r b u contribuie la acoperirea unei lacune în literatura surdo-pedagogică românească; autoara caută să pună la îndemână cetitorilor români și mai cu seamă profesorilor de surdo-muși din R o m â n i a faimosul referat ținut de d-l A. H e r m u s, directorul Institutului de surdo-muși din St. Michiels-Gestel, la congresul „Asociației pentru promovarea învățământului surdo-mușilor din Olanda” în zilele de 23 și 24 Iunie 1926.

Despre această broșură, care figurează fără îndoială printre evenimentele surdo-pedagogice cele mai însemnate ale deceniului, critica nu poate decât să aibă unanime elogii. M a l i s c h a întemeiat metoda ce-i poartă numele, metodă ce așează în predarea limbajului auditiv la surdo-muși principiul de a pleca dela un „întreg gramatical”, cum e bunăoară „p r o p o z i ț i u n e a”. Când mai târziu, istoricul și criticul literar va avea să însemne la capitolul „surdo-pedagogiei” operele importante, va trebui să vorbească și despre „Metoda M a l i s c h”, ca despre o creație ce nu poate fi neglijată. Merită deci a fi relevată cu deosebire d-șoara E c a t. R. B a r b u, care ne prezintă în limba română „Metoda M a l i s c h”.

Mare păcat că această traducere se păstrează încă în sertare, după cum amintisem la început. Ce e drept, mai multe pagini din această excelentă traducere au fost publicate în „Revista Asociației corp. did. med. ped.” Totuși noi dorim ca traducerea să apară într'o broșură, care să fie pusă la dispoziția marii publicități din România și înainte de toate, profesorilor de surdo-muși. În fond, o traducere nu este valoroasă numai sub raportul transpunerii, ci și prin efortul de recreare. Și cred că și surdo-pedagogia românească are nevoie de o recreare. În articolul său „Les institutions de sourds-muets en Roumanie” (Revue générale de l'enseignement des sourds-muets, No. 5 Fevrier 1928), d. profesor E m i l e L e s i e u x are și următoarea frază: „Les courants modernes, comme „la méthode belge” de demu-

tisaton, „la méthode Malisch“ et „la méthode d'enseignement de la langue maternelle de Ouerll ne sont pas parvenus jusqu'en Roumanie“. Traducerea Metodei Malisch face deci un început lăudabil, pentru care datorii suntem să-i aducem d-șoarei Barbu nu numai mulțumirile noastre, ci tot sprijinul nostru moral și material. Dim. Rusceac, prof.

Numărul de Mai al neîntrecutei reviste ilustrate de medicină populară „Sănătatea“, conține numeroase articole de o importanță capitală pentru sănătatea trupească și sufletească a tuturor. Studiile remarcabile ale domnilor Dr. I. St. Furtună și Prof. Șt. Șoimescu despre „Educația tinerețului, studii referitoare la Sănătatea sexuală, Blenoragie, Bătrânețea și viața sexuală, igiena femeilor, angina difterică, și alte nenumărate articole, fac din acest număr al revistei SANATATEA, una din lecturile cele mai utile. Partea literară este excepțional de variată, bogată și interesantă.

Revista „Sănătatea“ continuă a fi o comoară pentru orice familie o podoabă pentru orice bibliotecă, sub continua conducere pricepută a d-lui Dr. Sigmand-Sigma. — Redacția și Ad-ția București 5 str. Triumfului No. 7

I n f o r m a Ț i u n i

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Școalele de orbi și surdo-muți, întârziți mintali și anormali morali în lumina bugetului Instrucțiunii.

Din „Bugetul Ministerului Instrucțiunii“ pe exercițiul financiar 1933-1934, spicuim următoarele cifre cu privire la retribuțiunile personalului didactic, administrativ și de serviciu dela Școalele de orbi, surdo-muți întârziți mintali și anormali morali din România :

68 Azilul „Elena Doamnă“ secția primară	1,618.800	12.600
25 Școala de orbi „Regina Elisaveta“ București	1,192.200	
19 Școala de fete surdo-mute București	654.000	19.800
5 Școala de băieți surdo-muți București	302.400	5.400
34 Institutul de surdo-muți Focșani	1,608.600	19.800
16 Orfelinatul de vorbitori Focșani	529.800	
30 Institutul de orbi și surdo-muți Cernăuți	1,695.000	19.800
9 Institutul de Educație Cernăuți	480.600	5.400
8 Școala de îndreptare Iași	358.200	
2 Institutul de surdo-muți Iași	173.400	

216 persoane	Total Lei	8.613.000	82.800
		82.800	

Total salarii	Lei	8,695.800
---------------	-----	-----------

Indemnizație de chirie	Lei	401.656
------------------------	-----	---------

Ajutor de familie	Lei	96.600
-------------------	-----	--------

Total general stat No. 36	Lei	9,194.056
---------------------------	-----	-----------

